

Mani 726 vārdi Ventspilij

Mana zeltaini dzeltenā pils, tumši zilās upes krastā. Tiltiem savienoti zaļie gaisa dārzi ar milzu baltām mucām. Ielām marmorā, caurstrāvoti liku priežu meži. Turpat arī sliedes, turpat arī miniatūrisks Everests, kurp kāpt un skaitīt pakāpienus. Turpat arī sāļa jūra, kurp gar krastu taisni iet, neatskatoties. Turpat uz melnām biksēm paliek sāļi nospiedumi, turpat stāvkrausti cēli.

Mana tumši pelēkā, tumši violetā Ņujorka, smilšu klints krastā. Moli kā sargi, ver vārtus kuģiem. Naksnīgas dziesmas šeit pulksteņi sit un govīs stabos uzrāpjas. Turpat gaismas iedegas ultravioletas. Turpat tilts pušu sagāžās un pēc mirkļa jau atkal stāv varens. Turpat tiltam pat ribas košas. Tur tālāk koši prožektori gar krastu, turp viegls tvaiks mostas. Tur sākas tiltiem savienotā rūpniecības puse.

Mana emeralda zaļā Bābele, mana miera azote. Tavos dārzos var varavīksnes tvert, var ārzemju monētas zem strūklakas skaitīt. Kur gan vēl var ozola pakājē gulēt, vienlaikus klausīties klusumā un skaitīt retas mašīnas radītu troksni? Kur gan vēl tik daudz skaistu skulptūru? Te sarkaniem dimantiem rotāti ceļi velobraucējiem. Te Venta nostājas uz podesta, tai draudzene saģērbjas košās ziedu kompozīcijās.

Mans veco mūru glābiņš, mans spēka devējs, mana augsti stāvošā olimpiskā lāpa. Te tālumā futbola spēles rezultātus var saklausīt. Turpat var sēdēt un sist kājas pret seno akmeņu kaisītajiem ceļiem. Te zemi, bet krāšņi nami. Te vēsture ik uz stūra... Skaista vēsture... Kā plaukstoša lilija... Līdz lapkritim, te pat palmas pie ostas aug. Līdz lapkritim, kad visi dārzi nomaina krāsu. Kad parkā nākt iedvesmoties, kad nākt uz milža pazaudēto zābaku vai hūti skatīties.

Mana nostalgija uz mūžu, mana sveču gaismā apcerētā Ventspils! Lai stāv kā balzamēts mūris, pa kuru rāpties jaunajai paaudzei! Lai baznīcas zeltainie kupoli turpini birzīs spīdēt tikpat spilgti! Lai govīs turpina vairoties un zaļajai ikdienai atgādina par ultravioleto nakts paradīzi! Lai manas varavīksnes strūklakai cauri skatoties nekad nenozūd! Lai tilta laternas vienmēr liek izfantazēt dinozaura ķermeni, caur kuru skrien uz to pašu zeltaini dzelteno pili! Lai Venta mani atdzēsē, un lai koši sarkanos dimantos un emeralda marmora apmalītēs šeit mūži mūžos...

Mans klusuma troksnis, mana savādā ieelpa. Tepat var kosmosā ieskrieties, tepat var šaurās ielas izstaigāt. Tepat var aizlīst aiz krūma un atklāt arvien skaistākus parkus. Tik vien kā te, es jutīšos piederīgs. Tik vien kā te, es zināšu, ka jūra mani gaida... Tik vien kā te, es zināšu, ka salūti kā filma, kā viskošākā roze rožu laukā. Tik vien kā te, redzēšu pat skaisti ietērptu ostu ar skaisti ierūsējušiem ceļamkrāniem. Tik vien kā te, upe mierīga, ļauj mazām laiviņām gar acīm aizskriet un lieliem kuģiem pēcāk ienākt. Tik vien kā te, es pārmetīšu kājas pāri dzelzceļa tilta margām, droši skatīšos lejup.

Mana pilsēta, ar pili priekšgalā. Mana mūžam līdz galam neizzinātā, mana iedvesmas zeme – Ventspils! Te laipas ezerā, kurš vakaros ietinas vēsā miglas segā. Te laikapstākļi pieskaņojas garastāvoklim... Reiz lietus, pēc stundas jau saule! Te vēji aiznes jaunu prātu prom. Tepat kāpās sēdēt var un drošam būt, ka neviena tuvumā nav. Tepat var kājas zilā mālā mērcēt. Tepat var vienkārši stāvēt un nekustēties. Tepat var vienkārši iemīlēt, tepat var ultravioletā gaismā uz zvaigznēm skatīties. Tepat var tirgus pulksteņa un baznīcu zvanos klausīties. Tik vien kā te, var stāvēt mola pašā galā un nogaidīt līdz iedegas zaļais bākas prožektors. Tik vien kā te, viņi pret mola mūriem sitas savādi.

Tik vien kā te, šķiet, ka lido, stāvot mazā Everesta virsotnē. Tik vien kā te, šķiet, ka sēdi zobenzivs mugurā, turoties pie zaļā stara bākas. Tik vien kā te, šķiet, ka ieslīksti bezgalīgā zvaigžņu virpulī, sēžot planetārija krēslā. Tik vien kā te, šķiet, ka zeme satiekas ar debesīm. Tik vien kā te, septiņsimt divdesmit seši. Tik vien... Septiņsimt metru līdz jūrai, divdesmit ūdens nokrāsu un sešas iedvesmas plūsmas. Tik vien...

Septiņsimt metru, līdz sāpju auklei, līdz saulrietiem pārbagātajai pludmalei ar skatu torni! Divdesmit dažnedažādu ūdens nokrāsu! Sešas iedvesmas plūsmas – ultravioletajā dejojot, emeralda zaļajā nepagurstot, kosmosa zvaigžņotajā ieslīkstot, tumši zilajā, tumši pelēcīgajā apklustot, neatskatoties, klusuma tonī uz baznīcas torni veroties un tirgus vīnstīgās iepinoties, zeltaini dzeltenajā atgriezties. Tomēr, galu galā – lai vēlreiz septiņsimt divdesmit sestajā – zeltaini dzeltenajā atgriezties!